

Otte råd til samtalen med en person, der potentielt udsættes for partnervold

Det kan opleves grænseoverskridende at stille spørgsmål til en borger om partnervold. Her er det vigtigt at huske på, at de fleste voldsudsatte personer vil opleve at blive set og hørt – måske for første gang – når de bliver spurgt ind til partnervold, og det kan være en anledning til at åbne op for at fortælle om de ting, vedkommende oplever. Du ser nedenfor otte råd til, hvordan du kan gribe samtalen med borgeren an.

- 1. Tal med borgeren uden partneren er til stede.** Det kan udgøre en sikkerhedsrisiko for borgeren, hvis partneren er til stede, når du spørger ind til partnervold. Derudover vil vedkommende ikke kunne svare åbent og ærligt, hvis partneren er til stede, af frygt for hvilke konsekvenser vedkommendes udsagn kan få. Du bør derfor tale med borgeren alene.
- 2. Start med indledende og generelle spørgsmål til borgerens trivsel.** Stil først generelle spørgsmål til borgerens trivsel, hvori du udtrykker din bekymring, omsorg og forståelse. Disse spørgsmål sætter rammen for samtalen og giver borgeren mulighed for at udtrykke, om vedkommende oplever mistroivsel og er tryk ved at tale med dig om det.
- 3. Efterspørg borgerens accept til at stille mere nærgående spørgsmål.** For at vurdere, om borgeren er tryk ved at tale om mere nærgående spørgsmål, kan du fx sige: "Jeg bliver nødt til at spørge mere direkte ind til (fx når I skændes, når din partner bliver vred/holder dig fast/vil have sex, når du ikke har lyst), er det okay med dig?", "Fortæl mig, hvis jeg spørger dig om noget, du ikke har lyst til at svare på, eller hvis du har brug for, at vi tager en kort en pause."
- 4. Stil herefter mere direkte spørgsmål til konkrete voldshandlinger og undgå ordet "vold".** Hvis borgeren bekræfter at være i mistroivsel, kan du herefter stille mere direkte spørgsmål til partnervold. Undgå at bruge ord som 'vold' og 'overgreb', hvis borgeren ikke selv bruger disse ord, da det ikke er sikkert, at borgeren opfatter eller har erkendt handlingerne som vold. Det er derfor en god idé at spørge til konkrete handlinger, da borgeren vil være mere tilbøjelige til at svare på denne type spørgsmål og desuden have lettere ved at kunne svar ja/nej til spørgsmål fra dig frem for selv at skulle fortælle. Spørg fx: "Har din partner nogensinde slået dig", "Har du nogensinde været bange for din partner?" eller: "Føler du, at din partner nogle gange overskrider dine seksuelle grænser?" frem for: "Er du blevet udsat for vold/overgreb af din partner?" (se eksempler på spørgsmål du kan stille i samtaleguiden på side 52).
- 5. Lad samtalen foregå på borgerens præmisser.** Lad borgeren fortælle det vedkommende selv er klar til at tale om og undgå at presse vedkommende til at fortælle mere. Lad samtalen foregå i det tempo, borgeren foretrækker og vær tålmodig og rummelig. Anerkend at det kan være svært for borgeren at tale om sine oplevelser ved fx at give pauser til at reflektere eller at holde pauser fra samtalen. Det er vigtigt, at borgeren får lov til at have styring over samtalen.

- 6. Vis forståelse for borgerens situation og eventuelle ambivalente følelser omkring partneren.** Udvis forståelse for borgerens situation og undgå at overdramatisere borgerens oplevelser. Borgeren vil typisk være præget af ambivalente følelser som kærlighed til partneren, skyld, skam og frygt for partneren. Undgå derfor at pålægge borgeren skyld ved fx at sige "Hvorfor har du ikke forladt din partner?" eller ved at sige, at partneren må være et ondt eller dårligt menneske. Hold fokus på handlingerne frem for partneren, fx "Den type handlinger er aldrig okay". Anerkend borgerens reaktioner som normale reaktioner på en unormal situation.
- 7. Anerkend alvoren i det, du får fortalt.** Vis borgeren, at du tror på borgerens oplevelser, og at du kan rumme dem. Voldsudsatte borgere kan netop frygte, at fagpersoner ikke vil tro dem, vil underkende deres oplevelser eller blive rystede af deres oplevelser.
- 8. Afklar om partneren er motiveret til at modtage hjælp.** Hør borgeren, om vedkommende tror, at partneren har erkendt sine voldelige handlinger, og hvorvidt partneren er motiveret til at modtage hjælp til at ændre sine voldelige handlinger.